

Βιβλιοπαρουσίαση: “Η ακύρωση του μέλλοντος” – Ελεύθερος κοινωνικός χώρος Αλιμούρα

Ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Αλιμούρα σας προσκαλεί στην παρουσίαση του βιβλίου “Η ακύρωση του μέλλοντος”, του **Μάρκ Φίσερ** από τις εκδόσεις αντίποδες, την **Παρασκευή 21 Νοεμβρίου**.

«Προς το παρόν, η επιθυμία μας δεν έχει όνομα – αλλά είναι πραγματική. Η επιθυμία μας αφορά το μέλλον μια διαφυγή από τα αδιέξοδα και την απέραντη έρημο των ατελείωτων επαναλήψεων του κεφαλαίου και προέρχεται από το μέλλον – εκείνο το μέλλον όπου νέες αντιλήψεις, επιθυμίες, γνώσεις θα είναι και πάλι δυνατές. Μέχρι στιγμής, μπορούμε να συλλάβουμε αυτό το μέλλον μόνο μέσα από αναλαμπές.

Είναι όμως στο χέρι μας να κατασκευάσουμε αυτό το μέλλον, τη στιγμή που -σε ένα άλλο επίπεδο- εκείνο ήδη κατασκευάζει εμάς: μια νέα μορφή συλλογικότητας, μια νέα δυνατότητα να μιλάμε σε πρώτο πληθυντικό. Κάποια στιγμή σε αυτή τη διαδρομή, το όνομα της νέας μας επιθυμίας θα μας φανερωθεί – και θα το αναγνωρίσουμε.» Τα είκοσι δύο κείμενα του Φίσερ που περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο, κείμενα για τον καπιταλιστικό ρεαλισμό και για τη μυστική θλίψη του 21ου αιώνα, αποτελούν μια αντιπροσωπευτική επιλογή από το έργο του, που οργανώνεται γύρω από τους άξονες της δυσφορίας, της κουλτούρας και της πολιτικής. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

• Θα μιλήσει ο μεταφραστής του βιβλίου, **Αλέξανδρος Παπαγεωργίου**

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00,

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (ΑΘΗΝΑ)

Μπροστά στον Πόλεμο

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του милитарισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε милитарισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι' αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν από ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.

Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα κρατικά милитарιστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη

μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.

Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.

Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε απο τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε Ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 18:00, ΔΟΜΠΟΛΗ (ΙΩΑΝΝΙΝΑ)

Για πάντα εξέγερση – Για πάντα *intifada*

52 Νοέμβρηδες μετά, το μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου παραμένει επίκαιρο. Σε έναν κόσμο που οι δυνάστες του συνεχίζουν να κυριαρχούν, ενώ οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης απασχολημένοι με το κυνήγι της επιβίωσης, αδυνατούν να αντιδράσουν. Σε έναν κόσμο που εκατέρωθεν οι πολεμικές μηχανές, συνεχίζουν να σπέρνουν τον θάνατο και την καταστολή.

52 Νοέμβρηδες μετά, κοινό νήμα των δύο εποχών παραμένουν οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Δύο χρόνια και ένας μήνας έχουν περάσει λοιπόν, από την εισβολή της Χαμάς στα εποίκιστικά

κιμπούτς του Νότιου Ισραήλ, έκτοτε έχουμε δει να εκτελείται μια πραγματική γενοκτονία των παλαιστινίων από το ισραηλινό κράτος, με πρόφαση την διατήρηση της ασφάλειας του. Αυτή η διατήρηση της ασφάλειας φαίνεται να περιλαμβάνει ‘‘ανθρωπιστικές δράσεις’’ όπως, μαζικοί βομβαρδισμοί κατοικημένων περιοχών, βασανιστήρια, στρατόπεδα εξόντωσης, εμπάργκο στην ανθρωπιστική βοήθεια, φυλακισμοί αλληλέγγυων εντός και εκτός Ισραήλ και ένα τεράστιο σύστημα προπαγάνδας που στόχο έχει την κυριαρχία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ενός ισραήλ που λειτουργεί ως σταθεροποιητής και εκπρόσωπος των συμφερόντων της δύσης (και προπαντός της Ελλάδας) στην περιοχή παρά ένας αιματοβαμμένος εισβολέας. Ακολούθησε μία σειρά από κατάπαυση πυρών και ανταλλαγές ομήρων αλλά ο στόχος του Ισραήλ παρέμεινε ο ίδιος, η πλήρης εξόντωση των παλαιστινίων. Παράλληλα το κίνημα αλληλεγγύης συνεχίζει δυναμικά φτάνοντας να είναι αντιμέτωπο ακόμη και με τον ίδιο τον IDF. Προσπαθώντας να σπάσει το ναυτικό εμπάργκο που έχει επιβάλλει το Ισραήλ στην λωρίδα της Γάζας, ένας παγκόσμιος στόλος αλληλεγγύης έπλευσε αγέρωχος στην Ανατολική Μεσόγειο, σε μια πράξη αμφισβήτησης της κυριαρχίας του Ισραήλ. Μπορεί αυτή την φορά να μην κατάφερε κανένα πλοίο να καταπλεύσει στην αιματοκυλισμένη Γάζα, είμαστε σίγουροι όμως πως αυτο το κίνημα δεν θα σταματήσει μέχρι να πετύχει τον στόχο του, να φτάσει η ανθρωπιστική βοήθεια στα χέρια των παγιδευμένων παλαιστινίων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι και η εξέγερση των φοιτητών το ‘73 έγινε σε μια εποχή μεγάλων αντιπολεμικών κινητοποιήσεων κυρίως όσον αφορά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Τα αντιμιλιταριστικά και φιλειρηνικά συνθήματα κυριαρχούσαν στους τοίχους του κτιρίου Γκίνη. Οι φοιτητές εκείνης της εποχής, κατανοούσαν ότι όσο οι ισχυροί αυτού του πλανήτη επιδιώκουν να συγκεντρώσουν ακόμα περισσότερη εξουσία, τόσο θα τρέφονται τα κρατικά κανόνια με ανθρώπινες οβίδες. Την απάντηση στα πλάνα των εξουσιαστών την έδωσαν όσοι παρέμειναν στο κτίριο Γκίνη παρά τις απαγορευτικές διατάξεις της χούντας. Η απάντηση αυτή; Εξέγερση : μαζική, αυθόρμητη, από τα κάτω, οριζόντια, ακομμάτιστη και στον πυρήνα της, αντιεξουσιαστική.

Αυτό που μπορούμε να καταλάβουμε από το πως συγκροτήθηκε αυτή η εξέγερση, είναι ότι σε περιόδους όπου η κρατική καταστολή αυξάνεται και το κυνήγι της επιβίωσης γίνεται η κύρια ασχολία των ανθρώπων, οι πιθανότητες αυθόρμητων και απρόβλεπτων εξεγέρσεων κλιμακώνονται. Στην δική μας εποχή οι ισορροπίες έχουν αλλάξει, έχουν γείρει προς μια ζωή στην οποία ο άνθρωπος, σε μια πλήρη εξατομίκευση του ατόμου στρέφεται προς την προσωπική ανέλιξη και στην αύξηση της παραγωγικότητας του. Πλέον αυτό που προβάλλεται ως ο ιδανικός τρόπος ζωής είναι το hustle και το grind. Τα διαδικτυακά και αλγοριθμικά προωθούμενα πρότυπα, συντελούνται από επίδοξους Andrew Tate και εξυπνάκηδες entrepreneurs, που απευθυνόμενοι κυρίως σε άντρες, σου λένε ότι μπορεί τώρα να ψωνίζεις με το market pass αλλά άμα δουλεύεις αρκετά και άμα αδιαφορείς για τον διπλανό σου, τότε μπορείς και εσύ να ανελιχθείς σε αυτήν την κοινωνική σκάλα, συγκεντρώνοντας ένα πλεόνασμα άχρηστων αγαθών που παράγει ο μοντέρνος καπιταλισμός.

Όσο πιο έντονη γίνεται η επίθεση κράτους και κεφαλαίου απέναντι στο άτομο λοιπόν, τόσο πιο επιτακτικός γίνεται ο κοινωνικός έλεγχος από αυτό-οργανωμένα κινήματα και η αυτοδιαχείριση της ζωής γίνεται μονόδρομος. Οι μεγάλες αφηγήσεις τελείωσαν, το ίδιο και οι κυβερνητικές επιλογές και δρόμοι που θα μπορούσαν να δώσουν μία εφήμερη λύση. Είναι ευθύνη μας να αντισταθούμε στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Από τον αγώνα ενάντια στην υποτίμηση της ζωής μέχρι την κοινωνική διαχείριση της ενέργειας και των αγαθών• να συναντηθούμε στις συλλογικές διαδικασίες στους χώρους εργασίας και στο πανεπιστήμιο• να ξεκινήσουμε συνελεύσεις στις γειτονιές και στις πλατείες• να στελεχώσουμε τα σωματεία βάσης και τους κοινωνικούς μας χώρους. Να αποδείξουμε στην εξουσία ότι δεν υπάρχει ειρήνη, χωρίς δικαιοσύνη. Απέναντι στον εξευτελισμό και την υποτίμηση της ζωής μας, να φτιάξουμε την κοινωνία μας με τους δικούς μας όρους.

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 73
ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ**

(Προκαπιταλιστικό) έγκλημα και τιμωρία σε ένα αόρατο χωριό

Του Νώντα Σκυφτούλη

Η ανατίναξη του άδειου σπιτιού στα Βορίζια είναι μία πρωτόγνωρη μεν αλλά ανώτερη μορφή κοινωνικού εγκλήματος. Ανώτερη ακόμη και από τον φόνο.

Ένα καινούργιο σπίτι νόμιμο πολεοδομικά, που δεν αμφισβητούνται οι κοινόχρηστοι χώροι και η γειτνίαση, έτοιμο να κατοικηθεί από μια συγκεκριμένη πυρηνική οικογένεια, αποτελεί το έδαφος για την παραγωγή και αναπαραγωγή ζωής με προοπτική ένα μακρινό μέλλον. Είναι το σταθερό σημείο ασφάλειας απέναντι στις ρευστές καιρικές συνθήκες της υπαίθρου που προκαλούν γενικευμένη ρευστότητα στην επιβίωση. Το σπίτι στο χωριό αποτελεί προσωπική και όχι ατομική ιδιοκτησία και μην την συγχέουμε με το “ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σου”, προϊόν της μετακίνησης στις πόλεις με συνέπεια την εμπορευματοποίηση και να βρισκόμαστε με το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας κατοικιών στην Ευρώπη. Ναι μεν ίδιο ήταν το κίνητρο αφού άνθρωποι από τα χωριά γέμισαν τις μεγαλουπόλεις αλλά οι συνέπειες είναι τελείως διαφορετικές.

Το έδαφος αυτό, όχι σαν ιδιοκτησία αλλά σαν ύπαρξη ζωτικών σχέσεων, ανατινάσσεται με σκοπό το εκρίζωμα των χρηστών. Είναι με άλλα λόγια ένα είδος πραγματικού αφανισμού αφού αποκλείεται

κάθε μορφή ύπαρξης στο συγκεκριμένο έδαφος.Τον αφανισμό με τα εκρηκτικά τον αποφάσισαν με βάση την ισχύ της βίας όχι η υποτιθέμενη “κοινότητα”!!!! αλλά η εξατομικευμένη βούληση του Δυνατού. Προφανώς, ο δράστης-ες είναι εκτός σημερινού κοινωνικού πλαισίου και πράγματι τέθηκαν εκτός.

Στη ζωή όπως και στη φύση υπάρχει πάντα ο πιο Δυνατός και αυτός το έχουν υπόψιν τους όλοι οι Δυνατοί.Υπό τις σημερινές συνθήκες θέσμησης και νομιμότητας πως μπορούσε να λυθεί; Να καταγγείλουν στην αστυνομία; Το έκαναν, η αστυνομία να κάνει έρευνες, να τους συλλάβει, να δικαστούν, να κάνουν αγωγές να αποζημιωθούν, να επανορθώσουν τις ζημιές του σπιτιού και να μπει μέσα το ζευγάρι. Αυτή είναι η ρομαντική εκδοχή που την γράφουμε έτσι όπως θα γράφαμε για ένα έγκλημα προβλεπόμενο-συγκαιρινό. Αυτό αφορά έγκλημα πρωταρχικής συσσώρευσης των πολέμων.

Ούτε η αστυνομία, ούτε το κράτος μπορούσε να κάνει, ούτε και έκανε τίποτα. Σε αυτές τις περιπτώσεις άλλοι μπορεί να είναι αποτελεσματικοί, αρκεί να τους διακρίνει στοιχειώδης κοινωνική συνείδηση.Επί δύο σχεδόν μέρες οι θιγόμενοι του ανατιναγμένου σπιτιού βγήκαν με τα καλάσνικοφ και πυροβολούσαν από πάνω, από κάτω και από όλες τις μεριές του χωριού προς το σπίτι του υποτιθέμενου αυτουργού της ανατίναξης. Μέχρι που έκανε την έξοδο του Μεσολογγίου με τα γνωστά αποτελέσματα που έχουν αυτές οι εξοδοί.

Οι σφαίρες περνούσαν πάνω από τα κεραμίδια πάνω από τις στέγες και πάνω από τα κεφάλια όλων των χωριανών. Κανείς τους δεν άκουγε αυτές τις κατά ριπάς-κραυγές; Πως λουφάξατε έτσι ρε παιδιά; Αόρατο το χωριό.Πρόκειται για συνενοχή από φόβο που φτάνει στα όρια της δειλίας. Φυσικά, η καπιταλιστική εξατομίκευση έχει τεμαχίσει την κοινωνία αλλά υποπτεύομαι ότι προέρχεται από την βαλκανική καταγωγή μας πριν από τον καπιταλισμό.

Μόλις έγινε η ανατίναξη του σπιτιού την άλλη μέρα θα μπορούσε ο πρόεδρος της κοινότητας, ο Δήμαρχος της περιοχής μαζί με το

συμβούλιο να καλέσει συνέλευση έξω από το καταστραμμένο κτίριο με πρόταση τη συλλογική ή με συλλογικό κόστος επιδιόρθωση των ζημιών. Και την επόμενη μέρα αν δεν έβγαινε ο προϋπολογισμός άντε να φέρουν στη συνέλευση και τον περιφερειάρχη. Με την απόφαση ότι το σπίτι αυτό τελεί υπό την προστασία της κοινότητας. Έτσι, τα πράγματα θα κυλούσαν αρμονικά και για το μέλλον. Διότι τώρα ακόμη και όλοι οι ένοχοι να δικαστούν δεν πρόκειται να καθίσει κανένας πάνω από 10 χρόνια, γιατί πρόκειται για συμπλοκή και δικαστικά δεν βγαίνουν ισόβιες με τίποτα. Και τα 10 χρόνια περνάνε γρήγορα.

Στα Βορίζια είναι ευκαιρία να κάνουν συνέλευση, έστω και τώρα, και με αυτή την αφορμή και σε άλλα χωριά, όμως κι εδώ στην Αθήνα στην κάθε πολυκατοικία. Γιατί το κράτος έρχεται μετά και μπορούμε να μην το έχουμε καμία ανάγκη.

Τσούκα Πέτσικ-Γάζα

Του Νώντα Σκυφτούλη

Όταν καταλήγεις να βρίσκεσαι σε εκείνο το παλιό ύψωμα- όπως το αποκάλεσε ο Χαρίλαος- το 2520 είτε στο όνομα του κομμουνισμού είτε στο όνομα του θεού και έχεις το τελεσίγραφο του Βαν Φλίτ ή του Τράμπ απέναντί σου οι επιλογές είναι συγκεκριμένες. Δεν υπάρχουν μεσάζοντες δεν υπάρχουν αλληλέγγυοι δεν υπάρχουν ΜΜΕ. Κάθε γνώμη κάθε μεσολάβηση είναι έπεα πτερόεντα και αυτοαναφορικές φούσκες. Δεν υπάρχουν νοήματα δεν υπάρχουν εθνικά θρησκευτικά ή πολιτιστικά νοήματα. Όλα αυτά μεταφέρονται στη μόνη υπαρκτή μεσολάβηση που είναι θάνατος και κανένας άλλος.

Οι Σταυραετοί του Γράμμου πήραν την απόφαση. Φεύγοντας το κράτος δεν τους συμπεριφέρθηκε καλά. Οπισθοχωρώντας τους πυροβολούσαν με τα αεροπλάνα και ο Λαιμός γέμισε πτώματα και η

Πρέσπα αίμα. Ας είναι. Με τη ζωή είπαν και πέταξαν στην Τασκένδη στη Βουδαπέστη και αλλού και δημιούργησαν ζωή χωριά συλλόγους πολιτισμό. Έφυγαν 35 χιλιάδες μαζί με τα παιδιά και έγιναν 100.000. Ήρθαν με, απώλειες τους δικούς μας μακεδόνες, σενιαρισμένοι ωραίοι και ξανάσμιξαν με τους δικούς τους μετά απο 30 χρόνια το κόμμα πάλι στο προσκήνιο με νέες θέσεις και προοπτικές. Καμιά συμφωνία δεν έγινε και κανένας διαπραγματευτής δεν υπήρχε και κανένας ΟΗΕ δεν υπήρχε και έμεινε η διαρκής κρατική εκδίκηση όλα αυτά τα πέτρινα χρόνια.

Στο ίδιο σημείο βρίσκονται και οι μάρτυρες της Χαμάς αλλά και άλλοι ένοπλοι αγωνιστές με καλύτερους φυσικά όρους αφού κράτη διαπραγματεύονται, η παγκόσμια κοινή γνώμη είναι παρόν οι αλληλέγγυοι σε όλο τον κόσμο αγωνίζονται. Είπαμε όμως όταν βρίσκεσαι στην Τσούκα Πέτσικ δεν έχουν καμιά χρησιμότητα.

Η Χαμάς αποφάσισε απο ότι φαίνεται τη ζωή. Για τους μαχητές αλλά και για τους αμάχους. Να υπάρχει Παλαιστινιακό κράτος και σε αυτό θα παράξουμε ζωή και μετά απο όλα αυτά να υπάρχει και Ισραηλινό κράτος. Δεν είναι υποχώρηση πολιτική γιατί είπαμε ότι σε αυτη τη θέση δεν υπάρχει πολιτικό μεσολαβεί μόνο ο θάνατος και στη στάση απέναντι σε αυτόν μεταφέρονται όλα. Είναι η υποχώρηση του θανάτου έναντι της ζωής. Είναι βέβαιο ότι τρίτοι γύροι δεν μπορούν να υπάρξουν και δεν υπήρξαν ποτέ, όσο και να απαιτούν αυτοί που θέλουν αίμα για κάρβουνο προκειμένου να γράφουν και να φαντασιώνονται ή να μπερδεύονται με ανέξοδες και αναίμακτες αγωνιστικές πανούκλες. Με αυτή την απόφαση της Χαμάς αποκαθίσταται το πολιτικό με στόχο το Παλαιστινιακό κράτος και η πίεση γίνεται και θα γίνεται πλέον αποκλειστικά στο κράτος του Ισραήλ και στην ιδεολογία του.

Με δυο λόγια θα μπορούσα να τα γράψω όλα αυτά και να πω: ας αφήσουμε αυτούς που διαπραγματεύονται με αίμα να αποφασίσουν για να σταματήσει η ροή του. Οι συνειρμοί δεν είναι συμβολικοί αλλά πραγματικοί και σε επίπεδο αγριότητας και σε επίπεδο θυμάτων, εξόριστων φυλακισμένων εκτελεσμένων και απαγωγών και βαρέως οπλισμού και σε όλα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ – Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ – ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ (ΛΑΡΙΣΑ)

Με αυτό το σύνθημα -και τίποτα παραπάνω- επιλέξαμε να κατευθυνθούμε, πριν από περίπου μισό χρόνο, σε μία από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει δει η ελλαδική γεωγραφία με εκατομμύρια κόσμου συμμετόχους ανά πόλη και χωριό. Για να φτάσουμε στο σήμερα με συγγενείς θυμάτων του κρατικού αυτού εγκλήματος να βάζουν το ίδιο το σώμα τους μπροστά για τα πλέον αυτονόητα, μπροστά στους καρεκλοκένταυρους και στα κοράκια της Εξουσίας. Σαν να μην έφταναν, δηλαδή, οι δικοί τους δολοφονημένοι άνθρωποι στον βωμό του κέρδους των εταιρειών και της αλαζονείας της εξουσίας, θα πρέπει να φτάσουν στο ύψιστο σημείο διαμαρτυρίας για να πράξει η “Δικαιοσύνη” ως οφείλει. Από μεριάς μας στεκόμαστε στο πλάι και αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα για Ζωή και Δικαιοσύνη. Μέχρι τέλους. Από την πρώτη ημέρα διακηρύξαμε και δώσαμε την υπόσχεση στους ίδιους τους εαυτούς μας πρώτα απ’ όλα, δίνοντας χώρο στο συλλογικό πράττειν: “Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ’ την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική. Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.”

Με λίγα λόγια, να μην αφήσουμε το έγκλημα αυτό να ξεχαστεί. Έτσι και η πανελλαδική πορεία στην πόλη της Λάρισας έρχεται να συντελέσει ακριβώς σε αυτό. Με τα εγκλήματα του σάπιου κόσμου της εξουσίας να συνεχίζονται απ’ άκρη σε άκρη, με το κυνήγι, τους βασανισμούς, τις φυλακίσεις κι εν τέλει την δολοφονία όποιου έχει διαφορετικό χρώμα και ψάχνει για ένα καλύτερο

αύριο (Πύλος) και μία ολόκληρη γενοκτονία ενός λαού από το Ισραηλινό Κράτος και τους πρόθυμους-σιωπηλούς συμμάχους του, και όχι μόνο, να παίζουν πολιτικά παιχνίδια μπροστά στον πόλεμο (Παλαιστίνη). Όλα αυτά αναδεικνύουν και συμπυκνώνουν, παράλληλα, πως οι ζωές μας συνεχώς δεν μετράνε και είναι οι πλέον αναλώσιμες σε κάθε συνθήκη. Κι εκεί για όσους/ες κακεντρεχείς, στην καλύτερη, αναρωτιούνται, ενώνονται με το σύνθημα: Δεν υπάρχει Ειρήνη, χωρίς Δικαιοσύνη.

▪ Καλούμε-συμμετέχουμε στην Πανελλαδική Πορεία για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπε:

▪ Σάββατο 27/09, 12:00, Λάρισα (Κεντρική Πλατεία)

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Παρακάτω παραθέτουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από τις κινητοποιήσεις και για την φύση του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπε:

“Αδιαμφισβήτητα, το κρατικό έγκλημα στα Τέμπε φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:

Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους. Η ανάθεση των ζωών μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα “Τέμπε”. Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια

των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.

Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.” Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού

Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης – Μάρτιος 2025 –

“Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα

επίπεδα.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας, μία ημέρα έπειτα από τις κινητοποιήσεις της 28 Φλεβάρη του 2025

Για τη γενική απεργία της 22/09/2025 στην Ιταλία (Pic-Vid)

Από την Α.

Στις 22 Σεπτεμβρίου η Ιταλία βρέθηκε υπό γενική απεργία προς αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, τη Γάζα και το λαό που μάχεται ενάντια στις δολοφονικές πολιτικές κινήσεις του Ισραήλ αλλά και της ιταλικής κυβέρνησης που το στηρίζει. Το κάλεσμα έγινε κυρίως από τα σωματεία βάσης εργαζομένων σε όλη τη χώρα, αλλά φυσικά υποστηρίχθηκε από πληθώρα αντιφασιστικών και αντισιωνιστικών οργανώσεων. Χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους μικρών και μεγάλων πόλεων, παιδιά, μαθητές, φοιτητές, ηλικιωμένοι, κλείνοντας λιμάνια, σταθμούς τρένων και κεντρικούς αυτοκινητοδρόμους με σύνθημα «BLOCCHIAMO TUTTO», δηλαδή μπλοκάρουμε τα πάντα. Και έτσι έγινε, τα πάντα μπλόκαραν – γιατί τα μπλόκαραν οι διαδηλωτές, με τα ίδια τους τα χέρια.

Και κάπως έτσι, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια (ίσως μετά τα γεγονότα της Γένοβας στις αρχές του 2000) οι δρόμοι της Ιταλίας ξαναπλυμμήρισαν με αστυνομική βία, καταστολή και κυβερνητικό μίσος. Αξίζει σε αυτό το σημείο να ειπωθεί πως πέραν των μεγάλων επεισοδίων πέρσυ στις 5 Οκτώβρη στη Ρώμη – όπου και υπήρξε ξανά μεγάλη κινητοποίηση για την Παλαιστίνη, τα τελευταία χρόνια η χώρα της Ιταλίας δεν έτυχε να κληθεί αντιμέτωπη με τόσο μαζικές κοινοποιήσεις που ήταν ικανές να ξυπνήσουν μνήμες των συνεδρίων της G8 στη Γένοβα. Οι χτεσινές

κινητοποιήσεις, λοιπόν, πέραν της τεράστιας σημασίας τους ως μήνυμα αλληλεγγύης και στήριξης έναντι στην παλαιστινιακή γενοκτονία, αποτέλεσαν και ημέρα επαγρύπνησης της αντίστασης του λαού και των κινημάτων ενάντια στην καταπίεση. Μιλάμε για μια ημέρα διπλής νίκης, αλλά όπως αναφέρθηκε πολλαπλά και από τα κινήματα – «ημέρα ελπίδας», αφού είναι πλέον ξεκάθαρο πως τελικά τίποτα δε σταμάτησε το μακρινό 2001. Για πρώτη φορά βγήκαν στους δρόμους άνθρωποι που ίσως ποτέ ξανά δεν είχαν απεργήσει, παιδιά που πρώτη φορά στη ζωή τους είδαν τον κόσμο να αντιστέκεται. Την ίδια στιγμή, ο τύπος αναφέρει «διαταραχές» χωρίς προηγούμενο, και χαρακτηρίζει όσα άτομα βγήκαν στο δρόμο «εξτρεμιστές» ή «αντάρτες», αντικυβερνητικούς εκπροσώπους και άλλα, δίχως να γίνεται λόγος για την πολιτική και την ηθική του ζητήματος.

Μεγάλα λιμάνια της χώρας όπως η Γένοβα, το Λιβόρνο, η Ραβέννα, η Βενετία, η Ανκόνα κατακλύστηκαν από διαδηλωτές όπου μπλόκαραν την κυκλοφορία πλοίων και οχημάτων για ώρες. Αντίστοιχα, τεράστιοι σιδηροδρομικοί σταθμοί όπως αυτός του Μιλάνο και της Νάπολης δέχτηκαν τεράστια πίεση από τους διαδηλωτές. Η Ρώμη γέμισε με δράσεις μικρών και μεγαλύτερων διαστάσεων καταγράφοντας ιστορικά ρεκόρ συμμετοχής του κόσμου στην πρωτεύουσα μπλοκάροντας κεντρικούς αυτοκινητοδρόμους και εθνικές οδούς, όπως συνέβη και στην Μπολόνια. Φυσικά, όλες οι δράσεις που επέφεραν άμεση ενόχληση και αποτελεσματικά εμπόδιζαν τη συνέχιση της «κανονικότητας», κάνοντας ακόμη πιο ηχηρό το μήνυμα της απεργίας, πνίχθηκαν από δακρυγόνα, αστυνομικές αύρες και άπλετο ανθρωποκυνηγητό με διαδηλωτές να σέρνονται στα πεζοδρόμια από χέρια μπάτσων που δε σταμάταγαν να τους δέρνουν έως ότου καταλήξουν στο νοσοκομείο. Την ίδια στιγμή ωστόσο, στην αντίπερα όχθη της ιστορίας, οδηγοί οχημάτων σε δρόμους όπου η κυκλοφορία έκλεισε, στέκονταν αλληλέγγυοι με τους διαδηλωτές, υψώνοντας τις γροθιές τους χωρίς καμία επιζήτηση της λήξης των δράσεων.

Ας περάσουμε, λοιπόν, σε μια συνοπτική καταγραφή της απεργιακής ημέρας στην Μπολόνια. Τα πρώτα καλέσματα ξεκίνησαν

από τις 8 το πρωί με στόχο οι φοιτητές να παρέμβουν σε κάθε μάθημα όπου οι καθηγητές δεν απεργούσαν μπλοκάροντας την διαδικασία, και φυσικά δίνοντας έτσι την ευκαιρία και σε κάθε άλλο φοιτητή που θα ήθελε, να έχει την ευκαιρία να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις. Από τις 9.30πμ ξεκίνησαν συλλογικά ατομικότητες και κολλεκτίβες από όλα τα προάστια της πόλης με στόχο να μαζευτούν στις 10.30πμ στην κεντρική πλατεία της πόλης, Piazza Maggiore, από όπου και θα ξεκινούσε επίσημα η μέρα. Μετά τις πρώτες καταγραφές γίνεται λόγος για πάνω από 50.000 άτομα, με δημοσιεύματα να αναφέρουν ακόμη και πάνω 100.000 (σε μια πόλη των 391.000 – 1 στους 4 περίπου ήταν στον δρόμο). Εφόσον η κεντρική πλατεία αλλά και οι τριγύρω δρόμοι βούλιαξαν από τον κόσμο στις 11.30 σχεδόν, ξεκίνησε μια μαζικότητα πορείας, η οποία πέρασε από όλους τους μεγάλους κεντρικούς δρόμους. Όταν η πορεία έφτασε στο ύψος του σιδηροδρομικού σταθμού, συναντήσαμε κάτι πρωτοφανές. Αστυνομικές δυνάμεις είχαν κατακλύσει το σταθμό και τους γύρω δρόμους, φοβούμενοι πως μετά την εισβολή των διαδηλωτών στο σταθμό το 2024 στις αντίστοιχες κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη, θα συνέβαινε το ίδιο. Φέτος, όμως, η πορεία ακολούθησε μια διαφορετική διαδρομή, βγήκε εκτός του κέντρου, έφτασε στο κεντρικότερο σημείο ένωσης του κέντρου με την εθνική οδό και εκεί σχηματίστηκε κάτι όμορφο. Διαδηλωτές μαζί με εργαζομένους συνεργάστηκαν και έκλεισαν τόσο τη βάση του αυτοκινητοδρόμου αλλά και όλη την επάνω γέφυρα, διακόπτοντας την κυκλοφορία προς κάθε δυνατή κατεύθυνση και κρατώντας κλειστούς πάνω από 4 δρόμους. Η κατάσταση παρέμεινε έτσι για αρκετή ώρα έως ότου οι διαδηλωτές ξεκίνησαν ειρηνικά να αποχωρούν με στόχο να συνεχίσουν την πορεία, η οποία θα κατέληγε ξανά στο κέντρο της πόλης έπειτα από ήδη 5 ώρες στο δρόμο.

Και τότε, ενώ πάνω στη γέφυρα είχε αποχωρήσει μεγάλο κομμάτι του κόσμου, αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν τους «τυχερούς» που είχαν μείνει πιο πίσω και επιτέθηκαν αναίτια στους ήδη υποχωρούντες διαδηλωτές. Οι συγκρούσεις κράτησαν αρκετή ώρα και οδήγησαν πολλούς ανθρώπους να τρέχουν πανικόβλητοι

κατεβαίνοντας εκτός δρόμου – μέσα από ένα λόφο, ανήμποροι να αναπνεύσουν. Τελικός απολογισμός 7 συλληφθέντα (γίνεται λόγος και για 8°).

Εξαιτίας λοιπόν, της κατάστασης και ενώ η ώρα ήταν ήδη 5μμ, η πορεία έχοντας ακόμη τεράστια δυναμική κόσμου, κατευθύνθηκε προς την piazza Lucio Dalla, όπου και αποφασίστηκε να κινηθεί συλλογικά προς το αστυνομικό τμήμα σαν ένδειξη αλληλεγγύης. Μετά από αρκετές ώρες αναμονής και γύρω στις 9μμ, γνωστοποιήθηκε πως θα αφεθούν ελεύθερα 4 άτομα, ενώ δεν υπήρξε απόφαση για τα υπόλοιπα. Μεταξύ 6μμ και 9μμ η πλατεία που βρίσκεται μπροστά στο ΑΤ είχε γεμίσει με κόσμο, που ζητούσε την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων και δεν υποχώρησε ούτε όταν η αστυνομία προσπαθούσε να τους απομακρύνει προετοιμάζοντας αύρες, δακρυγόνα και γκλοπ. Αποφασίστηκαν περαιτέρω ανοιχτά καλέσματα για δράσεις αλληλεγγύης προς τα συλληφθέντα αλλά και συνέχιση των δράσεων υπέρ της στήριξης του αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

Τίποτα δε θα σταματήσει, ενώ η Παλαιστίνη φλέγεται. Σκατά στις πολιτικές που δολοφονούν αθώους, όπως και σε όσες τις στηρίζουν. Ο ιταλικός λαός δεν καθρεφτίζεται ευτυχώς στο πρόσωπο της Μερόνι, κι αυτό χθες αποδείχθηκε ξανά.

Φωτογραφίες

Γένοβα

Βενετία

Μπολόνια

Μπολόνια

Βίντεο

<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/f0f35a6eca20951b6903b925b3a525a57f7d992aebc673e4e5bc6eafda5c8fa8.mp4>

<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/af0e94d545ca31a0fb410b07eb234ba54440>

31db7da13fa8210fc55d66859e6d.mp4

<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/42053a90904cb60c792c50c8d5a0f8a7594e54dd1a08e9e6c445b4d246818c67.mp4>

<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/9131fadffe7c86ec4e621e1d08a0b40a9cb8e18c0e3a05ae22fa3d296a728918.mp4>

One shot

Του Νώντα Σκυφτούλη

Το είπα στον ξάδερφο όταν θα με έπαιρνε για αγριοκάτσικα στην Οξειά (Εχινάδες, απέναντι από τον Παλιοπόταμο) και μου το ξέκοψε από την αρχή. «*Ούτε με μία ούτε με δέκα βολές πιάνεται το κατσίκι και να είσαι δίπλα μας γιατί το κατσίκι αυτό δεν είναι γίδι, θα σε γκρεμοτσακίσει, εξάλλου εσύ για να ρίξεις ήρθες, σταμάτα λοιπόν τις μαλακίες*». Το βούλωσα διαπιστώνοντας ότι Αμερικάνοι άνθρωποι και Ελαφοκυνηγοί δεν πρόκειται να γίνουμε ποτέ. Αλλά αυτό το one shot μου έμεινε για να χαρακτηρίζω τις καθαρές επιλογές, τις χωρίς παραμύθια και παραμυθάκια, τις χωρίς φασαρία και ρόλους και ιδεολογικές μεσολαβήσεις.

Ας εισέλθουμε σε μία τέτοια επιλογή με τίτλο η δικαιοσύνη μιας εκτέλεσης.

Είναι, λοιπόν, γνωστό ότι στις κηδείες κλαίμε και στους γάμους γελάμε. Αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση για κανέναν και ούτε βεβαίως για τον Τσάρλι Κερκ. Ο Κερκ, βέβαια, εκτός από τον Τράμπ και τη Ζαχάροβα, έχει εκατομμύρια φίλους και οπαδούς να τον κλάψουν και δεν του χρειάζεται να πλαντάξουμε όλοι στην οδύνη και στα μοιρολόγια.

Ήταν Δικαιοσύνη η εκτέλεση; Ο δράστης είχε δικαίωμα να το κάνει; Είναι ερωτήματα που προκαλούν ιστορικούς συλλογισμούς γύρω από το κεντρικό διακύβευμα απονομής της δικαιοσύνης. Μπορούν οι πάντες να την απονέμουν; Και στο όνομα τίνος; Μπορεί να υπάρξει λαϊκή δικαιοσύνη;

Στο όνομα ενός λαϊκού στρατού μπορεί να εκτελεστεί κάποιος που δεν ανήκει στο λαϊκό στρατό και αυτό να ταυτίζεται με το καθολικό αίσθημα της δικαιοσύνης; Ασφαλώς όχι, διότι αυτή η εκτέλεση είναι μια πολεμική πράξη της πάλης που διεξάγει ο λαϊκός στρατός για τους σκοπούς του.

Ακόμη και έναν δωσίλογο (συνέβη αυτό) μπορεί η συνέλευση του χωριού να τον εκτελέσει; Φυσικά μπορεί να αποφασίσει να του επιβάλλει την θανατική ποινή, αλλά ποιος ή ποιοι θα τον εκτελέσουν; Αυτό δεν μπορεί καμιά συνέλευση να το αποφασίσει. Τελικά τι θα γίνει με έναν άνθρωπο που κηρύχτηκε “ιερός” (φονεύσιμος) από τη συνέλευση; Η Δικαιοσύνη και εδώ είναι ατελής, αν αυτός ο άνθρωπος (κατηγορούμενος) δεν υποστεί την εφαρμογή της απόφασης.

Μπορεί μια ένοπλη οργάνωση να παράξει Δικαιοσύνη εκτελώντας άνθρωπο στο όνομα ενός αφηγήματος ιδεολογικού ή θεολογικού; Μπορεί να το κάνει, αλλά στα πλαίσια της αντιπαράθεσης. Αυτές οι εκτελέσεις είναι μια συνήθης τακτική μιας αντιπαράθεσης και συνιστούν το ποινικό δίκαιο του εχθρού από την ανάποδη.

Όταν εκτελέστηκαν οι φασίστες στο Ν. Ηράκλειο, μια πράξη αναμενόμενη ως φυσικό επόμενο, είχα την κρυφή ελπίδα της μη ανάληψης ευθύνης για τα ερωτήματα που θέτουμε πιο πάνω. Ναι μεν όλοι στο δημόσιο χώρο ή σχεδόν όλοι το είχαν “αποφασίσει”, όμως το ποιος θα το έκανε δεν είχε αποφασισθεί. Θα μπορούσαν οι αποθανόντες να μην κυκλοφορούν στο δημόσιο χώρο και αυτό θα ήταν Δικαιοσύνη, μετά όμως την ανάληψη ευθύνης εισέρχεται το ποινικό δίκαιο του εχθρού και μειώνεται η καθολικότητά της.

Αυτά τα ευρωπαϊκά διλήμματα και ερωτήματα πηγάζουν από τις

ερμηνείες συγκρότησης της φιλελεύθερης ουτοπίας και επεκτάθηκαν με την εισαγωγή της ιδεολογίας ως μεσολαβητικού μηχανισμού ανάμεσα στην νόηση και στα αισθητά. Ό,τι και να πούμε εμείς, οι Ευρωπαίοι του διαφωτισμού και στη συνέχεια του ρομαντισμού, στην περίπτωση της εκτέλεσης του Κερκ δεν έχει καμία σημασία. Πρόκειται για μια Αμερικάνικη υπόθεση με Αμερικανούς ανθρώπους και με Αμερικάνικο ήθος.

Ο Τζέφερσον το ξεκαθάρισε από την αρχή δίνοντας τη λαϊκή νομιμότητα στο σύνολο των θεσμών προκειμένου να τους διαχειρίζονται. Να ψηφίζουν δικαστές, να ψηφίζουν σερίφηδες, να ψηφίζουν δημάρχους, προέδρους και το κογκρέσο (διαρκές κυβερνητικό συνέδριο) πάνω από όλα. Μαζί με αυτά τους παρείχε το δικαίωμα οπλοφορίας σαν μια κατοχή του ποσοστού βίας που τους αντιστοιχούσε. Και όλα αυτά όχι για κάποια ιδεολογική ουτοπία, αλλά για την επιδίωξη της ευτυχίας. Ανάμεσα στους εργάτες και στα αφεντικά δεν μεσολαβούσαν ιδεολογίες, συνδικάτα και σοσιαλδημοκρατίες, αλλά η άγρια αμεσότητα της ταξικής πάλης.

Αυτή η λαϊκή νομιμότητα είναι που νομιμοποιείται και νομιμοποιεί και που μπορεί να φτάσει στην αυτοθέσμιση και στην αυτονομία ακόμη, χωρίς να αναθέσει σε καμιά διαχωρισμένη εξουσία την δικαιοσύνη. Ούτε φυσικά στα λαϊκά δικαστήρια ούτε στα αστικά ούτε στα πράσινα ούτε στα κόκκινα, που εκτός του ότι αντλούν την ισχύ τους από ένα κράτος, πάλι 3, 5, 7 άνθρωποι κάθονται πίσω από κάποια έδρανα και δικάζουν και φυσικά αποτελούν τον ορισμό της ετερονομίας.

Ο Κερκ είχε διευρύνει και εμβαθύνει το σύγχρονο ρατσιστικό πλαίσιο με τεράστια και ουσιαστική επιτυχία. Κωδικοποιώντας το φαντασιακό της ΚΚΚ δημιούργησε ενεργητική πολιτική συνείδηση και μέσα από αυτή τη διαδικασία αναδύθηκε σαν μοναδική προσωπικότητα. Πράγματι, μετατράπηκε σε μοναδικότητα και διαθλώνται στο πρόσωπό του οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες, οι φόβοι εκατομμυρίων ανθρώπων και όχι μόνο στην Αμερική. Ο σύγχρονος νεοσυντηρητισμός δεν είναι εύκολο να υποχωρήσει διότι “χάνεται” και ο Αμερικάνικος συντηρητισμός γεννήθηκε και

αυτός μαζί με τους άλλους φιλελεύθερους την 4^η Ιούλη. Όμως, αυτό που πολλαπλασίασε τις επιτυχίες του Κερκ ήταν ότι αυτές οι ιδέες ηγεμονεύουν όχι μόνο στο Αγγλοσαξονικό μπλοκ, αλλά σε όλη την Ευρώπη και φυσικά στη Ρωσία είναι καθεστώς. Ο Κερκ με τις ιδέες του είχε διεισδυτικότητα σε όλους τους χώρους, εφάμιλλης και ίσως μεγαλύτερης του ναζιστικού ρατσισμού. Ο Κερκ είχε ετοιμάσει τα πάντα, ήταν έτοιμος μαζί με εκατομμύρια ενεργητικούς φανατισμένους ανθρώπους και περίμενε ένα νεύμα.

Στον πιο κατάλληλο χρόνο ήρθε το νεύμα στο δημόσιο χώρο και έδωσε το οριστικό τέλος σε αυτή την περιπέτεια.

Ο Κερκ είχε κηρυχθεί “ιερός” από μια μεγάλη λαϊκή νομιμότητα και την άλλη μέρα τον είδαν πεσμένο. Τίποτα άλλο. Ο ορισμός της Δικαιοσύνης. Κάτι ψέλλισε ο Ρόμπινσον, κάτι είπαν γι’ αυτόν και μέχρι εκεί. Αμερικάνος ο τύπος, σίγουρα, και αυτό φτάνει.

ONE SHOT χωρίς παραμύθια με επαναστάτες και αντεπαναστάτες και άλλα νοικοκυρεμένα πράγματα.

Να ζήσουν και οι φίλοι του και εμείς να τον θυμόμαστε

ΚΑΝΕΝΑ ΑΙΟΛΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΜΠΟΖΟΒΟ ΠΩΓΩΝΙΟΥ(Pics)

Την Κυριακή 14/09/2025 πραγματοποιήθηκε πεζοπορία στο όρος Μπόζοβο (Μακρύκαμπος) Πωγωνίου ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών. Η πεζοπορία που συνδιοργανώθηκε από τον ΦΟΣ ΠΩΓΩΝΙΟΥ και τον ΕΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ξεκίνησε από το χωριό Ποντικάτες και μετά από διάσχιση της κορυφογραμμής κατέληξε στο χωριό Σταυροσκιάδι. Παρότι η διαδρομή ήταν υψηλής δυσκολίας και πολύωρη η συμμετοχή ήταν μαζική (περίπου 50 άτομα) από κόσμο που συσπειρώθηκε ώστε να εναντιωθεί στην

διαφαινόμενη εγκατάσταση του Αιολικού πάρκου.

Η φύση δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται από κανέναν.

Ούτε το Μπόζοβο, ούτε κανένα άλλο βουνό, ποτάμι, ή θάλασσα θα γίνει βιομηχανική περιοχή για τα κέρδη τους.

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΩΓΩΝΙ

ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ

Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή Ληλασία

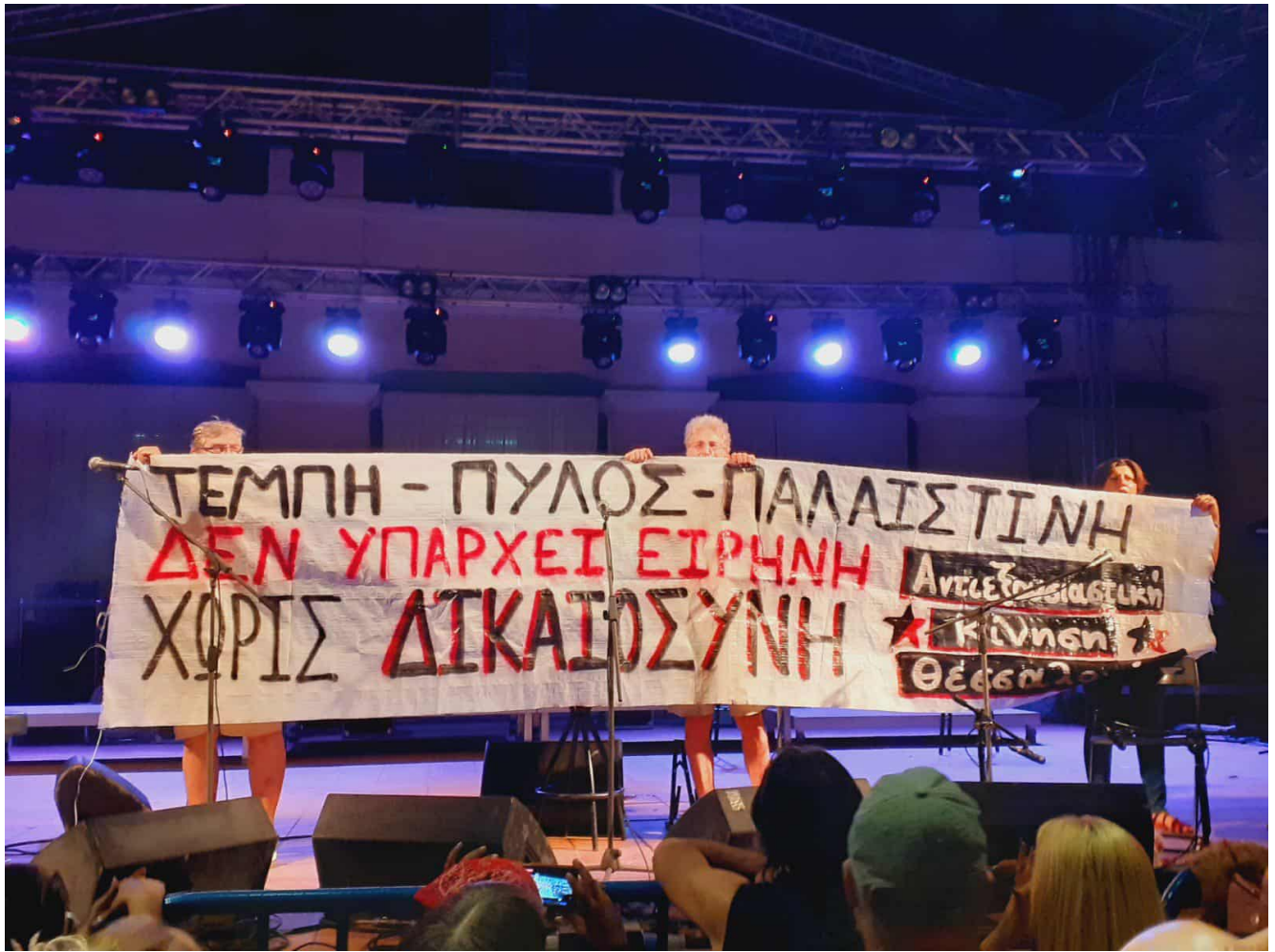
Παρέμβαση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για Τέμπη-Πύλο- Παλαιστίνη στην συναυλία των Manu Chao, Ντίνου Σαδίκη (Vid- Photos)

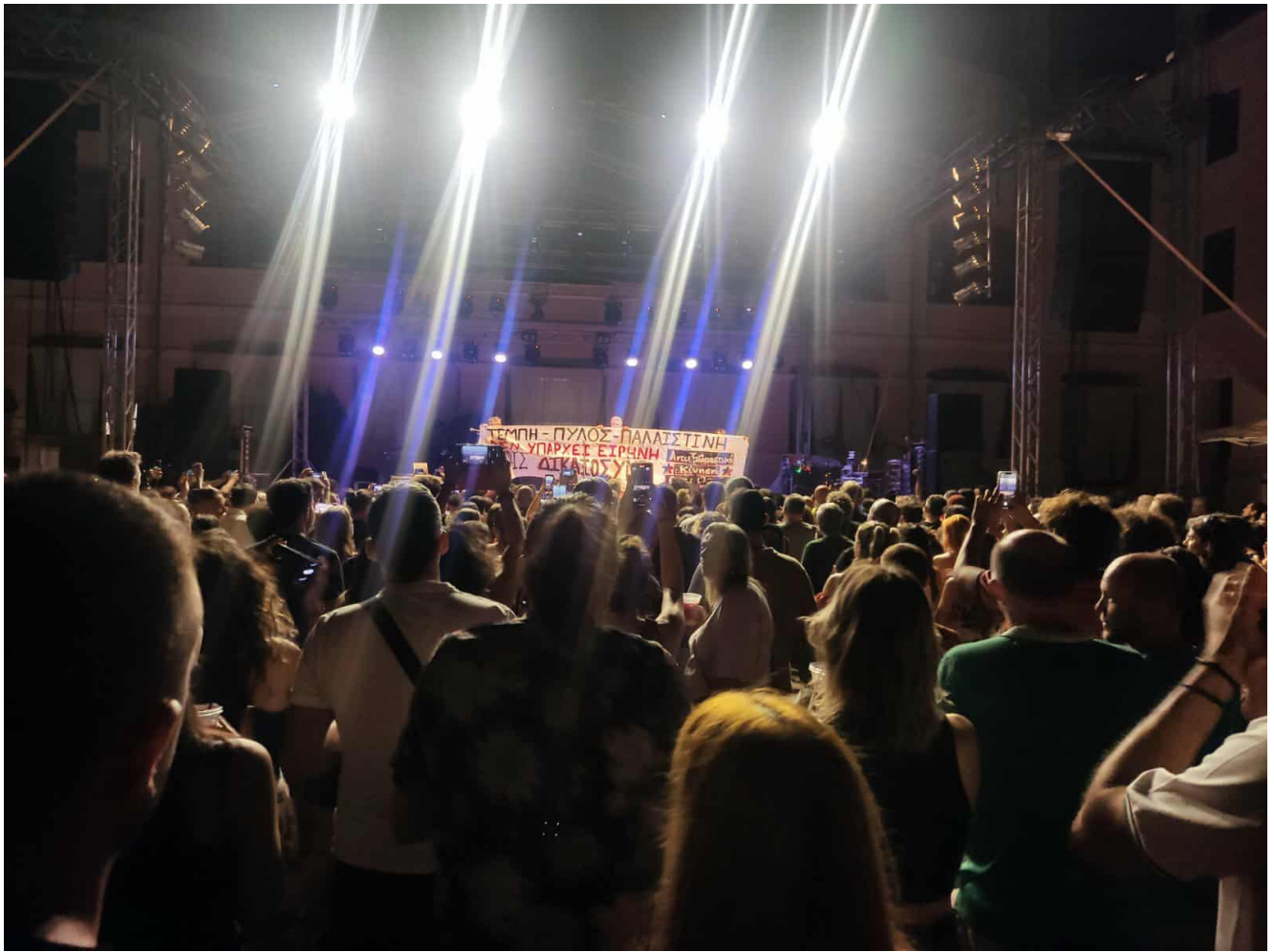
Την Παρασκευή στις 12/09 σηκώθηκε το πανό Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης που αφορούσε στα Τέμπη την Πύλο την Παλαιστίνη, πάνω στην σκηνή μέσα στον κατάμεστο χώρο της Μονής Λαζαριστών.

Τρία μαζικά κρατικά εγκλήματα. Αν και δεν συνηθίζουμε να παρεμβαίνουμε σε συναυλίες, όμως, αυτή τη φορά τόσο το κλίμα από τον κόσμο που ήταν παρών όσο και οι συγκεκριμένοι καλλιτέχνες (Manu Chao, Ντίνος Σαδίκης) στάθηκαν η αιτία και η αφορμή για αυτή την παρέμβαση. Κι αυτό το διαπιστώσαμε τόσο από την απόκριση του κοινού με τα συνθήματα που ακολούθησαν, όσο και απ την εγκάρδια αποδοχή των ίδιων των καλλιτεχνών αλλά και απ όλο το team που τους συνόδευε.

Για όλους τους λόγους του κόσμου η αλληλεγγύη, η αντίσταση και η δικαιοσύνη είναι στους δρόμους.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Φωτογραφίες και Video από την Παρέμβαση

<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/paremvasi.mp4>